

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-711-858-2

Foto coperta 1: Ruxandra Anton

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Eduard Dorneanu

MĂLINI

VOLUMUL III

E I K O N

București, 2018

Rez
pază o urmează la o distanță de șaisprezece băți de inimă.
O privesc cu drag. Ca pe singura ființă care poate deschide
porțile Cerului.

Drumul de Credință al mamei continuă. Sub Lumina
Celui Veșnic Viu. În cel mai frumos loc din Univers. La
Mălini...

Cuprins

Capitolul 1	5
Capitolul 2	16
Capitolul 3	22
Capitolul 4	26
Capitolul 5	31
Capitolul 6	40
Capitolul 7	46
Capitolul 8	54
Capitolul 9	57
Capitolul 10.....	65
Capitolul 11.....	73
Capitolul 12.....	91
Capitolul 13.....	101
Capitolul 14.....	116
Capitolul 15.....	120
Capitolul 16.....	126
Capitolul 17.....	148

Eduard Dorneanu s-a născut în satul Mălini (Suceava) la data de 1 octombrie 1968. Poet, prozator. Membru al Filialei Brașov a Uniunii Scriitorilor din România din 2017. A debutat în anul 2011 în revista *Luceafărul de dimineață*. A publicat poezii, articole și proză în revistele: *Timpul*, *Luceafărul de dimineață*, *Antares*, *Cultura*, *Dunărea de Jos*, *Boema*, *Regatul cuvântului*, *Nomen Artis (Dincolo de tăcere)*, *Faleză de piatră*, *Melidonium*, *Singur* etc. sau articole în publicațiile online: *Radio Metafora*, *Necenzurat*. Editorial, a debutat în 2011 la Editura Eurograph, Cluj-Napoca, cu volumul de poezie *Gothic*. La aceeași editură a publicat în 2011 volumele de poezie și proză: *Frăția trandafirului rupt*, *Jurnalul apelor purpurii*, *Jurământul Templierului*, *Jurnal de nopți și dimineți risipite*, *Rugăciunea de piatră*, *Neînțelese dimineți* și *Jurnal de primăvară mutilată*. În anul 2012 i-a apărut la Editura Tracus Arte, București, antologia (de poezie și proză), *Jurnalul apelor purpurii*, care a stârnit interesul criticii, începând cu Radu Voinescu. Nominalizat pentru „personalitatea anului” (secțiunea „Literatură”) – zona Suceava în Campania „Oamenii Timpului”-2015.

OPERA: Proză: *Jurnalul apelor purpurii* (2011), *Jurnal de nopți și dimineți risipite* (2011), *Jurnal de primăvară mutilată* (2011), 7,63 (2013) *Mălini* (2014), *Departee de Troia* (2016), *Mălini*, vol. II (2017). poezii: *Gothic* (2011), *Frăția trandafirului rupt* (2011), *Jurământul Templierului* (2011), *Rugăciunea de piatră* (2011), *Neînțelese dimineți* (2011), *Sacra Erotica* (2015), *Sublimare* (2017), antologii: *Jurnalul apelor purpurii* (2012).

REFERINȚE CRITICE (selectiv): Radu Voinescu, Iolanda Malamen, Valeria Manta Tăicușu, Ruxandra Anton, Liviu Antonesei, Christian Crăciun, Ana Magdin, Dorina Șișu, Adi Secară, Stelian Țurlea.

Capitolul 1

Domnul a ascuns noaptea de septembrie într-o închisoare albastră.

Între Podul Moldovei și Crucea Talienilor, norii aleargă nestingheriți și își schimbă formele la fiecare zbatere de aripă a îngerilor. Apele Suhăi scot la mal bușteni, jucării mutilate și crengi ale arborilor sacri smulse de furia dimineților. Păsările pleacă înspre sud. Umbrele lor se unesc cu iarba uscată a imaturilor și șterg urmele animalelor de pradă care caută roadele de carne rătăcită ale toamnei. Iubirea se trăiește pe furate, la ore târzii, cu ferestrele deschise larg. Înainte și după ieșirea nopții din închisoare albastră.

Pe șosea, în apropierea curții mele, Gisai oprește faetonul și strigă către Finușu.

— Uăi!, o deschis la magazin?

— Nu, uăi! Și eu aștept aicea. Nu mai am nicio țigară.

— Hai încoa că îți dau eu. Am și o sticlă de țuică. Poate deschide la magazin între timp.

— Amu vin, dară...
Respect

Am oaspeți. Lucian și Ioana au sosit foarte de dimineață. Au fost la un chef, la una din pensiunile din munți. Lucian e obosit și foarte supărat:

— Era full de ziariști, moderatori de televiziune și tot felul de agarici îmbrăcați ca niște bufoni. Un mustăcios bătrân s-a ținut toată noaptea de capul Ioanei. Ba că o face asistentă tv, ba că îi poate obține un contract ca lumea pentru o emisiune în limba turcă, ba că există emisiuni unde ar fi nevoie de femei frumoase ca Ioana pentru că lumea s-ar uita în număr mare.

— Ce fel de emisiuni?, întreb amuzat.

— Emisiuni despre haleală. O vezi pe Ioana prăjind pui și tăind marmeladă cu satârul?

— Sunteți invidioși, spune Ioana. Am un soț care nu înțelege că sunt o genie-eugenie televizionistă și un prieten poet care abia așteaptă să scrie despre situația asta într-un fel din care voi ieși cam șifonată. Văd asta în privirea ta, Eduard.

— Da' ce naiba căutau ăia de la televiziuni în fundul pădurii? Nu pot înțelege ce e așa de fain în a sărbători în sălbăticie, evenimente sau frustrări.

— Era ziua unui șef de-al lor. Sper că după ce or crăpa, Dumnezeu să îi pedepsească într-un mod foarte aparte. Aș dori ca fiecare moderator de televiziune să fie pus să care în brațe un televizor cu diagonală mare. Când obosește, să i se dea răgaz câteva minute, apoi să o ia de la capăt cu munca asta până i-o spune eu să stea.

— Mai mulți Sisifi cu televizoare prin Paradis. Așa, da!

Acopăr pragul cu un țol de cordele. Ioana se așază imediat și se descalță de pantofii cu toc interminabil. Lucian se duce la fântână și scoate apă.

— Am apă scoasă, îi strig.

— Lasă-l, spune Ioana. E foarte supărat. Credea că o să mă duc să fac pe asistenta în nu știu ce drac de emisiune. La ce bun? Ca să mă vorbească șoanfele din Fălticeni și să facă pe cle de răs? Cum naiba să prezint emisiuni în care se gătește?

— E oleacă sexy, treaba asta.

— Zici, tu?

— Dacă e cu specific canibal, da. Ar fi o emisiune rară. Barbă de stareț la proțap, asortată cu pulpișoară de absolvență de ASE în sânge.

— Rău mai ești, hahaha.

Ify apare de undeva și se așază în brațele Ioanei.

— Da' ce are? Nu mai are un ochișor. Ce i s-a întâmplat, ai spus că mi-o dai mie. De ce nu ai avut grijă de ea?

— Am spus pe naiba! Tu așa zici de toate pisicile mele. De toate spui că am zis eu că ți le dau.

— Vai! Nu mai are un ochișor. I-au scos ochișorul, nesimțitii ăștia de aici.

Ioana plânge. Pisica neagră îi linge degetele și primește în dar mângâieri și lacrimi de femeie frumoasă. Femeia și pisica par a fi parte dintr-un ritual vechi al durerii și al iubirii necondiționate.

— Până la urmă, o vor ucide, nu-i așa?, întreabă ea.

— Desigur. Știi doar...

Intru în sală și aduc afară jacheta mea nouă, cumpărată de la un magazin de pe net.

— Uite!, îi arăt lui Lucian.

— Băi!, da chiar că e faină, spune el. Aveau și numere mai mici?

— Da, cum să nu. Am cumpărat și un drapel, dar nu am chestie de aia de care să îl agăț.

— Catarg? Bani și cărți

— Nu, bre. Cum naiba îi zice la bățul ăla cu vârful ascuțit?

— Lance, spune Ioana.

— Așa. Nu m-am gândit că trebuie și lance. Păcat, uite azi e comemorat Avram Iancu. Era fain dacă arboram steagul.

— Țștia din sat ce vor spune?, întrebă Ioana. Nu cumva vor râde de tine și vor afirma că nu ai toate țiglele pe casă?

— Am tablă pe casă, oricum.

— Las' că știi ce vreau să spun.

— E drapelul țării, pentru Dumnezeu. Nu e nimic rușinos.

— Pe bune? Chiar că sunt curiosă. Înlocuiește lancia cu ceva. Sunteți doi bărbați care vă holbați în gol. Chiar nu vă vine o idee ca lumea?

Ify caută dezmiardare mai sus de palmele Ioanei. Capul ei ajunge între sâniile femeii frumoase. Urmează atingerea, bucuria și din nou atingerea.

— Poate să îl legăm de coada măturii, spune Lucian. Mătură din aia cu coada lungă de lemn cu care mama lui Eduard dă jos păianjenii de pe pereții cerdacului. O mai ai?

— Am, răspund. Dar nu e ciudat să legi drapelul țării de o coadă de mătură? Plus că nu știu cum o să vină legat. Chiar de coada măturii? Dă-o naibii, Lucică!

— Ziceam și eu!

Ify pleacă. Dinspre drum aud pe Finuțu cum vorbește cu Gisai. Țuica i-a încălzit și cei doi par acum veseli și fără de griji.

— Am făcut peste un milion de draperii la viața mea. Veneau la mine ca să le fac draperii și din satele vecine. Și din străinătate or fost. Din Iran, din Tulcea, din Vatra Dornei. Și din America o fost. Era într-o duminică. Venisem di la bise-rică și numa' ci am văzut că o oprit o mașânî lungă la poartă.

Mașânî di aceia cu multi uși. O coborât din ea cinci barbați, țăți negri. Li-am dat bună ziua, ei mi-o pupat mâna că așa i la americani obiceiul când ti întâlnești cu un om deosebit și m-o întreat:

— Mata ești Finuțu din Mălini care face draperii?

Am stat și m-am uitat întâi dintr-o parte. M-am uitat ghini, că na, nu poți să știi pisti cine dai și am zâs:

— Da, uăi.

— Tare ni bucurăm o zâs, americanul. Am auzit de mata tocmai în America că noi suntem din America, din satul Minimax. Am venit să cumpărăm draperii făcute de mâna matala deosebită.

I-am chemat în curte, s-o uitat la materiale, la draperii și o făcut comandă di patru sute de draperii pentru școli, spitale și ci mai aveu ei în satul Minimax. La plecare ni-o pupat mâna și m-o rugat să fac poze cu ei ca să mă dăie la ziarul draperiștilor, că satu' lor ave ziar pentru draperiști, nu ca la noi.

— Altî lumec', uăi, o zis Gisai. Măi ie o dușcă. Ci dracu' nu măi dischid aiștea, magazănu?

Ioana s-a apucat să ude florile din ghivece. Gesturile ei par a fi atât de firești încât cine nu o cunoaște ar putea crede că a locuit dintotdeauna în micuța mea casă de lemn. O aud cum șoptește lui Lucian:

— Dacă aș avea curaj, aș rămâne aici. Să citesc poezie, să ascult cum taie lemne Eduard, să fierb cartofi în ceaun.

— Pentru asta ar trebui să ai inimă ca a lui, răspunde Lucian. Uite ce mașinoi, ai tu. El are țărăboanță de lemn. Nici nu merită discutată situația asta.

Ochii Ioanei sunt triști. Palmele ei mângâie acum frunzele verzi ale primăvărelelor. Domnul cheamă către înalt păsările aruncate de furtună în apele mărilor nordice.

— Știi ceva?, strigă Lucian. Tu ai avut acum ceva timp draperii dintr-un material galben, dintr-un fier moale sau aliaj, naiba știe ce o fi fost.

— Da, răspund eu curios. Culoarea bronzului. Le-am dat jos. De ce întrebi?

— Nu aveau un fel de lance pe care se punea perdeaua? Nu chiar lance, dar băț din fier.

— Să știi, că da. E în șopron.

Aduc repede bucata de fier și un șnur alb lung pe care îl trec prin găurile drapelului. Strâng bine șnurul, apoi leg drapelul de unul dintre stâlpii casei. Simt o arsură în inimă, iar Lucian se bucură ca un copil alături de Ioana.

— Băi!, parcă am fi pe Everest, nu la Mălini, spune Lucian. Așa de bucuroși sunt.

— În copilărie, mi-am dorit două lucruri, le spun prietenilor mei: o Biblie și drapelul patriei. Ceilalți puști voiau casetofoane, biciclete, video, etc. Prima Biblie am cumpărat-o cu o sută de lei de la un elev care stătea la internatul Liceului Pedagogic din Suceava. O sută de lei era o sumă mare pentru un licean prin '86, dar ăla tot spunea că e Biblie adusă din Israel și are o valoare aparte, etc. Mi-au furat-o în aceeași zi și m-am supărat cumplit, dar nu am putut face nimic ca să o recuperez.

— Acum ai și drapel, se bucură Ioana. E cel mai frumos drapel din toată lumea și se potrivește tare bine cu locul acesta minunat.

— Ai dreptate, spune Lucian. Drapelele trebuie arborate acolo unde bate suflet de român adevărat. Așa se cuvine.

Arsura din dreptul inimii e tot mai dulce. Iubesc culorile drapelului, mișcarea mătăsoasă a acestuia.

— N-are voie să pună steagu' pi casă, aud vocea ridicolă a

lui Finuțu. Numa' pi instituții îi voie să pui steaguri. Cum ar ci și pun și eu steagu' Americii la casa me, cî doarî îs cunoscut acolo cî am apărut în ziaru' draperiștilor.

— Sau eu și pun steagu' Turciei' pentru cî fata me îi măritată cu un turc?, spune Gisau.

— S-o măritat? În sat s-o auzât cî numa trăiești cu turcu'.

— Îi măritată. Am și pozî di la nuntă.

— Adica amu îi huseină?

— Ci huseină?, bre.

— Api dacă e turcă, nu o trecut la religia huseină?

— Nu, uăi, cî barbatu aista a ei îi angrosâst. Angrosăștii îs di altă religie, nu îs ca huseinii.

— Își fac cruce?

— Crecă da. Fata mea spune cî îs fix ca noi, numa' cî la ei Crăciunu' îi în Aprilie.

— Di ci oari?

— Au alt calindar, nu știu.

— Treaba lor, ghini cî nu-s huseini. Da', Dorneanu n-are voie să pună steag pi casă. Las' cî mai pi sară mă duc la șăfu di post și îi zâc cî Dorneanu ni face satu di răs cu steagul lui di prost.

Mi-e greu să înțeleg cum de ce doi nu își dau seama că atât cu, cât și prietenii mei auzim conversația lor imbecilă. Nu mă revolt. A polemiza cu astfel de oameni e sub demnitatea și răbdarea mea.

În spatele faetonului oprește o mașină albastră. Din ea se dau jos două doamne trecute de patruzeci de ani și un puști de vreo șapte ani. Doamnele au picioare foarte groase și sunt incredibil de scurte. Una dintre ele ține în mână un aparat pătrat la care se uită foarte atentă. Se adresează celor doi din faeton: